

ab episcopo suo iuuenis, crebris cædibus matris insanus, & impias manus nec illis diebus cū
 etiam seueritas legum sceleratissimis parcat, à uisceribus unde natus est reuocans. Minatur
 eidem matri se in partem Donati translaturum, & eam quam incredibili furore solet cæde-
 re perempturum. Minatur ei, transit ad partem Donati, rebaptizatur furens, & in maternū
 sanguinem fremens albis uestibus candidatur. Constituitur intra cancellos eminenens atq; cō-
 spicius, & omnium gementium oculis matricidij meditator tanq; renouatus opponitur.
 Hæccine tandem tibi placent uir grauissime? Nequaq; hoc de te credidcrim. Noui confide-
 rationem tuam. Cæditur mater carnalis in membris quibus genuit & nutriuit ingrati, pro-
 hibet hæc ecclesia mater spiritalis, cæditur & ipsa in sacramētis quibus genuit & nutriuit in-
 gratū. Nonne tibi uidetur dixisse parricidaliter frendens, quid faciam ecclesiæ quæ me pro-
 hibet cædere matrem meam? Inueni quid faciam. Iniurijs quibus potest etiam ipsa feri-
 tur, fiat in me aliquid unde mēbra eius doleāt, Vadam mihi ad eos qui nouerūt exufflare
 gratiā in qua ibi natus sum, destruere formam quā in utero eius accepi. Ambas matres me-
 as sæuis cruciatibus torqueā, quæ me posterior peperit, efferat prior. Ad huius dolorē spiri-
 taliter moriar, ad illius cædem carnaliter uiuā. Quid aliud expectamus uir honorabilis Eu-
 sebi, nisi ut in miserā mulierē senectute decrepitā, uiduitate destitutā, à cuius cædibus in ca-
 tholica prohibebatur, iam donatista securus armetur? Quid enim aliud furibūdo corde cō-
 cepit cū diceret matri, Transferam me in partem Donati, & bibam sanguinem tuū? Ecce iā
 conscientia cruentus, ueste dealbatus perficit partem pollicitationis suæ. Restat pars altera
 ut matris sanguinem bibat. Si ergo placet ista, urgeatur à clericis & sanctificatoribus suis, ut
 intra octauas totum quod uouit exoluat. Potens est quidem dextera domini quæ furorē
 illius à misera uidua & desolata compescat, & eum quibus modis nouit à tam scelerata di-
 spositione deterreat. Veruntamen ego tanto animi dolore percussus, quid facerem nisi saltē
 loquerer? An uero ista illi faciunt & mihi dicitur tace? Auertat à me deus hanc amētiam. Et
 cum ipse mihi imperet per apostolū suum, & dicat, ab episcopo refelli oportere docētes quæ
 nō oportet, ego illorum indignationibus territus taceam? Quod enim publicis gestis hære
 re uolui tā sacrilegū nefas, ad hoc utiq; uolui, ne me quisq;, maxime in alijs ciuitatibus ubi
 oportunū fuerit, ista deplorantem fingere aliquid arbitretur, quando etiā apud ipsum Hip-
 ponem iam dicitur, nō hoc Proculianū mandasse, quod publicū renunciauit officiū. Quid
 aut modestius agere possumus, q; ut tam grauem causam per te tamen agā uirū & clarissi-
 ma dignitate præditum, & considerantissima uoluntate tranquillū? Peto igitur sicut iā peti
 ui per fratres nostros bonos atq; honestos uiros, quos ad tuam eximietatem misi, ut quære
 re digneris: utrum Proculiani presbyter Victor non hoc ab episcopo suo mandatū accepe-
 rit, quod officio publico renunciauit: an forte cum & ipse Victor aliud dixerit, falsum illi a-
 pud acta profecuti sint, cum sint cōmunionis eiusdem? Aut si cōsentit ut ipsam totam quæ-
 stionem dissensionis nostræ placide pertractemus, ut error qui iam manifestus est, manife-
 stius innotescat, libenter amplector. Audiui enim quod dixerit, ut sine tumultu populari ad-
 sint nobiscum decē ex utraq; parte graues & honesti uiri, & secundū scripturas quid in ue-
 ro sit perquiramus. Nam illud quod rursus eum dixisse nonnulli ad me pertulerunt, cur nō
 ierim Constantinam, quando ibi plures ipsi erant, uel me debere ire Mileuū, quod illic sicut
 perhibent concilium proxime habituri sunt, ridiculum est dicere quod ad me pertineat cu-
 ra propria nisi Hipponensis ecclesiæ. Mihi tota huius quæstionis ratio maxime cum Pro-
 culiano est. Sed si forte imparem se putat, cuius uoluerit collegæ sui impleret auxilium. In
 alijs enim ciuitatibus tantum agimus quod ad ecclesiam pertinet, quantum uel nos permit-
 tunt, uel nobis imponunt earundem ciuitatū episcopi fratres & confacerdotes nostri. Quan-
 tūq; & iste qui se tot annorum episcopum dicit, quid in me tyrone timeat, quo minus mecum
 uelit conferre sermonem, non satis intelligo. Si doctrinam liberaliū litterarū, quas forte ipse
 aut nō didicit, aut minus didicit, qd hoc pertinet ad eā quæstionē quæ uel de sanctis scriptu-
 ris, uel documētis ecclesiasticis, aut publicis discutienda est, in qbus ille per tot annos uersat,

Titum

unde